افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مبـــاد		بدین بوم و بر زنده یک تن مــباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم		از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com		afgazad@afgazad.com

مسایل ایدیولوژیک	Ideological

مارکسیزم او رفورمیزم

و. ا. لنین

ژباړه: هاشم سهار

مارکسيزم او رفورميزم
و. ا. لنين
ژباړه: هاشم سهار
ايډيټر: فرهاد ويار
خپرونديه: سيند
وبلاګ: www.ketabtoon.blogfa.com

مارکسيزم او رفورميزم *

و. ا. لنين

مارکسيستان د انارشيستانو په خلاف، د اصلاحاتو لپاره مبارزه، يعني هغه اقدامات چې د واکمني طبقې د ځواك له نابودولو پرته، د زيارکښو وضعيت ښه کړي، په رسميت پېژني. خو ورسره سم له رفرميستانو سره، چې د کارګر طبقې موخې او کړنې په مستقيم يا نامستقيم ډول سره د اصلاحاتو ترلاسه کولو پورې، محدودوي، قاطع مبارزه کوي. رفورميزم د کارګرانو بورژوايي چل ول دی چې دلته هلته د يو لړ رغاوني سره سره، تر څو چې د پانګې واکمني شتون ولري، د تېر په څېر به مزد اخيستونکي مريان پاتې وي.

لېبراله بورژوازي په يوه لاس اصلاحات رامنځته کوي او په بل لاس يې تل بېرته اخلي، د هېڅ تر کچې يې لړوي، له هغې څخه د کارګرانو د مرييتوب، د هغوی تر منځ د څو ډلو جوړولو او د مزدي مريتوب تلپاتې کېدو لپاره ګټه اخلي. له همدې کبله، رفورميزم که آن صادقه او ريښتيني هم وي، خو په عمل کې په داسې وسلې بدلېږي چې بورژوازي د هغې په مټ کارګران فاسد او کمزوروي. د ټولو هېوادونو تجربې ښيي، چې کله هم کارګران پر رفورميستانو اعتماد وکړي، تل دوکه ورکول کېږي.

برعکس هغه کارګرانو چې د مارکس تيوري جذب کړې ده، مطلب دا چې په دې پوه شوي چې مزدي مريتوب تر هغې چې پانګوالي واکمنه وي، حتمي ده، د بورژوازی په هيڅ ډول اصلاحاتو نه غوليږي. کارګران دې پوهې سره چې هر چېرې چې پانګونه وجود ولري، اصلاحات نشي کېدای چې اوږد مهاله او ښنستيزه وي، د ښو شرايطو

لپاره جنګیږي او له اصلاحاتو څخه د مزدي مریتوب سره د مبارزې د چټکېدو لپاره کار اخلي. رفورمیستان هڅه کوي چې کارګران سره ووېشي او وغلوي، د لږو امتیازاتو په ورکولو سره، هغوی له طبقاتي مبارزې څخه منحرف کړي. خو هغه کارګران چې د رفورمیزم درواغجنې څېرې هغه لور هم ویني، له اصلاحاتو څخه د طبقاتي مبارزې بشپړتیا او پراختیا لپاره کار اخلي.

هر څومره چې رفورمیستي اغېزه په کارګرانو کې پیاوړې وي، هومره کارګران کمزوري، پر بورژوازۍ یې ډېره زیاته، او په بې‌لابېلو چلونو سره د بورژوازۍ لپاره د اصلاحاتو بې خاصیته کول، لا آسانه کېږي. هر څومره چې د کارګر طبقي غورځنګ خپلواك، موخې یې بنسټیزې او پراخې، او له رفورمیستي لنډ نظرۍ څخه آزاد وي، هومره به د اصلاحاتو تلپاتې کول او له هغو څخه ګټه پورته کول د کارګرانو لپاره آسانه وي.

په ټولو هېوادونو کې رفورمیستان شتون لري، ځکه بورژوازي هر چیرې په دې لټه کې ده چې له یوې یا بلې لارې څخه کارګران فاسده کړي، او هغوی په داسې خوشحاله مریانو بدل کړي چې له مریتوب څخه د خلاصون هر ډول اند یې له لاسه ورکړی وي.** په روسیې کې، رفورمیستان؛ انحلال غوښتونکي دي، هغه کسان چې غواړي زموږ تېر هیڅ وښایي او هغه نفي کړي، او هڅه کوي چې کارګران د یوه نوي، خلاص او قانوني ګوند په خوبونو کې، ویده کړي. په دې وروستیو کې سېفېرنایا (هماغه پراوډا) (Severnaya= Pravda) د سن پیترزبورك انحلال غوښتونکي دې ته اړ کړل چې له ځانه د هغې تور په وړاندې دفاع وکړي چې دوی یې رفورمیست ګڼلي دي. د هغوی استدلالونه باید د یوې ډېرې ارزښتناکې پوښتنې د روښانه کېدو په خاطر، په ځیرتیا وڅېړل شي.

د سن پترزبورګ انحلال غوښتونکو لیکلي دي چې موږ رفورمیستان نه یو، ځکه چې موږ نه دي ویلي چې رفرم هر څه دی او وروستی هدف اهمیت نلري؛ موږ د وروستي هدف لوری ته له حرکت څخه غږېدلي یو، موږ د اصلاحاتو لپاره د مبارزې د پرمختګ څخه غږېدلي یو چې د هغه په واسطه وکړای شوو خپل ټاکل شوي اهداف بشپړ کړای شو.

راځئ چې وګورو دا دفاعیه د واقعیتونو سره څومره انطباق لري.
لومړی واقعیت: انحلال غوښتونکي سېدف (Sedov)، د ټولو انحلال غوښتونکو د وېناوو د لنډون وروسته، ولیکل چې د مارکسیستانو له "درې رکنو" څخه دوه یې نور زموږ د تبلیغاتو لپاره مناسب نه دي. سېدف د اته ساعته ورځنی کار غوښتنه، چې له تیوریك پلوه یوه پلې کیدونکی رفرم دی، پخپل ځای پرېښودې ده. هغه ټول هغه څه چې د رفرم څخه بهر دي، حذف یا ځنډې ته کړي دي. پایله دا چې سېدف د همغه سیاست د تعقیب سره چې فورمول یې "وروستی هدف، هیڅ دی" سره ځرګندي، په قطعي توګه اپورتونیزم ته ستون شوی دی. کله چې "وروستی هدف" (ان د دموکراسی په اړوند) زموږ له تبلیغاتو څخه لیرې او لیرې ځای ته شړل کیږي، دا رفورمیزم دی.

دویم واقعیت: د انحلال غوښتونکو د (تېر کال) د اګسټ میاشتې معروف کنفرانس، هم په همدې ډول، غیر رفورمېستي غوښتنې، ناڅرګنده وخت ته وځنډولې- تر هغه چې یې وخت راشي- د دې پرځای چې دغه غوښتنو ته لا زیات لومړیتوب ورکړي او زموږ د تبلیغاتو په زړه کې ورته ځای ورکړي.

دریم واقعیت: د "پخواني" (ګوند) په سپکولو او ردولو او له هغي څخه د ځان بېلولو سره، انحلال غوښتونکي ځانونه رفورمیزم ته مقید او محدودوي. نن سبا، د رفورمیزم او د "پخواني" نفي کولو تر منځ اړیکه یوه روښانه خبره ده.

څلورم واقعیت: همدا چي د کارګرانو اقتصادي غورځنګ د رفورمیزم له پولي اوښتي شعارونه راپورته کړي، د انحلال غوښتونکو غضب او حملي پاروي (وایي "لېونتوب"، "اوبه په ډانګ بېلول" او داسي نور او داسي نور).

پایله یي څه ده؟ په وینا کي، انحلال غوښتونکي، رفورمیزم د یو آر (اصل) په توګه نه مني، خو په عمل کي په ټولو برخو کي هغي پسي نخښلي. له یوې لورې هغوی مونږ ته ډاډ راکوي چي اصلاحات د هغوی لپاره هر څه او ټول هدف نه دی، خو له بلي لورې، هر کله چي مارکسیستان له رفورمیزم څخه مخکي ځي، رفورمیستان پر هغوی بریدونه کوي یا د اعتراض غږ پورته کوي.

خو د کارګر طبقي غورځنګ په ټولو برخو کي د پرمختګونو بهیر دا ښیي چي مارکسیستان نه یوازي له قافلي شاته پاتي نه دي، بلکي له کوم شك پرته له اصلاحاتو څخه د عملي ګټي پورته کولو او د اصلاحاتو لپاره د مبارزې په لومړي کتار کي ودریدلي دي. د کارګري فراکسیون په کچه د دوما له تاکنو اخیستي، د دوما دننه او له هغي څخه بهر زمونږ د استازو د ویناوو پورې، او بیا د کارګري مطبوعاتو په لارې اچول، د بیمي ریفورم څخه ګټه پورته کول، تر ټولو لویي کارګري اتحادیې؛ د فلزاتو د کارګرانو اتحادیه په لاس کي اخیستل_ هر چېرې مارکسیست کارګران د اصلاحاتو لپاره د مبارزې او د هغوی پارونې، سازمان ورکوني؛ په مخامخو، چټکو "ورځنیو" کړنو کي تر انحلال غوښتونکو مخکي دي.

مارکسیستان په نه ستړې کېدونکي توګه کار کوي، د اصلاحاتو د عملي کولو او له هغي څخه د کارولو لپاره هیڅ ډول "شونتیا" له لاسه نه ورکوي، نه یي محکموي، بلکي په ملاتړ سره، د سختیو په ګاللو سره ، په پرګنیزې اقتصادي مبارزې او داسي نور کي له رفورمیزم ها خوا ترویج او پارونه تر سره کوي. انحلال غوښتونکي چي له مارکسیزم څخه جلا شوي، له بلي خوا د مارکسیستي بنسټونو پر شتون؛ د مارکسیستي انضباط په تخریبولو، او له رفورمیزم او یو لیبرال- کارګري سیاست څخه په پلوي سره، یوازې د کارګر طبقي د غورځنګ په ګډوډولو بوخت دي.

له دې هم باید سرسري تیر نشو چي په روسیه کي رفورمیزم په یوه ځانګړي بڼه کي هم راڅرګندیږي، په دې شرط چي د اوسنی روسیي د سیاسي وضعیت بنسټیز شرایط د نني اروپا سره په یو ډول فرض کړو. د یوه لیبرال په اند دا ډول انګېرل مشروع دي، ځکه لیبرال په دې اند دی او ادعا هم کوي چي "د خدای شکر، اساسي قانون لرو". کوم لیبرال چي ټینګار کوي چي د اکتبر ۱۷ *** وروسته، هر ګام چي دموکراسي له رفورمیزم څخه هاخوا پورته کړي، لېونتوب، جنایت، ګناه، او داسی نور دي، د بورژوازي ګټي بیانوي.

خو دا د بورژوازۍ هغه نظرات دي چې زموږ انحلال غوښتونکي يې په عمل کې پلي کوي، هغه انحلال غوښتونکي چې په پرله پسې او سيستماتيکه توګه، د "ښکاره ګوند" او "قانوني ګوند" لپاره مبارزه او داسې نور، د (کاغذ پرمخ) روسيې سره "تړي". په بلې وينا، د ليبرالانو په څېر، دوی روسيې سره د اروپا اساسي قانون د تړلو جارچيان دي، **بې له دې** چې هغې مشخصې لارې په پام کې ونيسي چې د نسلونو او ښايي په ځينو ځايونو کې په څو پيړيو کې د دې لامل شو چې په لويديځې اروپا کې اساسي قانون ومنل شي او ځای پيدا کړي. هغه څه چې ليبرالان او انحلال غوښتونکي يې غواړي په اصطلاح دې ته پاتې کيږي چې غواړي ولامبې خو نه غواړي چې لامده شي.

په اروپا کې، رفورميزم په واقعيت کې د مارکسيزم د پرېښودلو او د هغې پر ځای د بورژوازۍ د "تولنيز سياست" د رامنځته کولو په معنی دی. په روسيې کې، د انحلال غوښتونکو رفورميزم، يوازې همدا معنا نه لري، دلته رفورميزم د مارکسيستي سازمان له منځه وړل او د کارګر طبقې دموکراتيکو چارو سره مخه ښه کول دي، معنا دا چې د هغوی پرځای د ليبرال- کارګري سياست راوستل دي.

پراودا ترودا، دويمه ګڼه، د ۱۹۱۳ کال د سپتمبر دولسمه

*** په افغانستان کې هم دا وخت ځينې کيڼ اړخو سازمانونو د بورژوازۍ رفورميزم ته مخه کړی ده او د افغانستان د زيارکښو کارګرانو او دهقانانو په منځ کې له دې لارې طبقاتي روحيه وژني. دا سازمانونه د کلينك، روزنتون، تمځايونو او ښوونځي په جوړولو او د کمکي موادو په ويشلو بوخت دي (دوی کوښښ کوي چې ننني ټولنه وساتي او عيبونه يې له منځه يوسي او ددې کار لپاره ځينې* ***خيريه کارونه*** *او ځينې نور يې د* ***رنګينو ټولنيزو اصلاحاتو*** *وړانديز کوي او د ټولنې د سازمان د اصلاح په پلمه، د دې ټولنې هماغه زوړ بنسټ ساتي.* ***دا بورژوا سوسياليستان هم بايد تل د کمونيستانو تر بريد لاندې راشي، ځکه هغوی د کمونيستانو دښمنانو ته خدمت کوي له هغې ټولنې څخه ملاتړ کوي چې کمونيستان يې د ړنګولو هوډ لري****. د کمونيزم اصول، انګلس) چې دا هڅې د هغې ټولنې د ړنګولو پر ځای چې کمونيستان يې غواړي، د ټولنې هماغه زوړ بنسټ ساتي.*

همدا ډول دا سازمانونه په دوما کې د بلشويکانو د ګډون په پلمه د اوسنې ښکيلاکي پارلمان او ولايتي شوراګانو په ټاکنو کې ګډون کوي، خپل "ښکاره" او "قانوني ګوندونه" لري او په دې توګه ادعا کوي چې "د خدای شکر، اساسي قانون لرو" او معلومه نه ده چې دا "ښکاره او قانوني ګوندونه" تر اوسه پورې څومره توانيدلي دي چې د مزدي مريييتوب او ښکيلاکي مريتوب طبقاتي او ملي مبارزه چټکه او پياوړې کړي.

****** د ۱۹۰۵ اکتبر له عمومي اعتصاب وروسته، تزار په ۱۷ اکتبر کې يوه وينا صادر کړه چې په کې د "د فرد د حقيقي حقوقو نه زيانمن کيدونکې مدني آزادۍ، د عقيدې ، وينا، د انجمن او تشکيلاتو جوړولو حق" ژمنه شوې وه. د تزاريزم پلوي ګوند (اکتبريستانو) دا وينا د خپلو کړنو اساس وګرځوله.*